

"মৰমৰ সন্তানসকল – শৰীৰ সহিত যি দেখিবলৈ পোৱা যায়, এই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব, তোমালোক আত্মাসকল এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব সেয়েহে পুৰণা জগতখনক পাহৰি যোৱা"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে কি শব্দৰে সকলোকে পিতাৰ বাৰ্তা শুনাব পাৰা?

উত্তৰ: সকলোকে শুনোৱা যে, বেহদৰ পিতা বেহদৰ অধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। এতিয়া হদৰ অধিকাৰৰ সময় পূৰা হ'ল অৰ্থাৎ ভক্তি পূৰা হ'ল। এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য সমাপ্ত হ'ব। পিতা আহিছে তোমালোকক 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। এইয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ, ইয়াত তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি দৈৱী গুণ সম্পন্ন হ'ব লাগে। মাথোন পুৰুষোত্তম সংগম যুগকো বুজি ল'লে তেতিয়াও স্থিতি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব পাৰে।

ওঁম শান্তি। এতিয়া আত্মিক সন্তানসকলে কি কৰি আছে? অব্যভিচাৰী স্মৃতিত বহি আছে। এটা হ'ল অব্যভিচাৰী স্মৃতি, আনটো হ'ল ব্যভিচাৰী স্মৃতি। অব্যভিচাৰী স্মৃতি অথবা অব্যভিচাৰী ভক্তি যেতিয়া প্ৰথমে আৰম্ভ হয় তেতিয়া সকলোৱে শিৱৰ পূজা কৰে। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান তেওঁৱেই হয়, তেওঁ পিতাও হয়, আকৌ শিক্ষকো হয়। পঢ়ায়, কি পঢ়ায়? মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। দেৱতাৰ পৰা মনুষ্য হ'বলৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ 84 জন্ম লাগে আৰু মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ এক চেকেণ্ড লাগে। এইয়া সন্তানসকলে জানে-আমি পিতাৰ স্মৃতিত বহিছো। তেওঁ আমাৰ শিক্ষকো হয়, সংগুৰুও হয়। যোগ শিকায় যে এজনৰে স্মৃতিত থাকা। তেওঁ নিজে কয় - হে আত্মসকল, হে সন্তানসকল, দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰা, এতিয়া উভতি যাব লাগিব। এই পুৰণা সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। এতিয়া ইয়াত থাকিব নালাগে। পুৰণা সৃষ্টিৰ বিনাশৰ বাবেই এই বাৰুদ আদি বনোৱা হৈছে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগেও সহায় কৰে। বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগম যুগত আছে। এইয়া আত্মাই জানে। এতিয়া আমি উভতি যাব ওলাইছো, সেয়েহে পিতাই কয়, এই পুৰণা সৃষ্টি, পুৰণি দেহকো এৰিব লাগিব। দেহসহিত যিয়েই এই জগতত দেখিবলৈ পোৱা যায়, এই সকলো বিনাশ হৈ যাব। শৰীৰো শেষ হৈ যাব। এতিয়া আমি আত্মাসকল ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। উভতি নোযোৱাকৈ নতুন সৃষ্টিলৈ আহিব নোৱাৰিবা। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষোত্তম হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। পুৰুষোত্তম হৈছে এই দেৱতাসকল। সকলোতকৈ উচ্চৰো উচ্চ হৈছে নিৰাকাৰ পিতা। আকৌ মনুষ্য সৃষ্টিত উচ্চ হৈছে দেৱতাসকল। তেওঁলোকো মনুষ্যই হয় কিন্তু দৈৱী গুণ সম্পন্ন। পুনৰ তেওঁলোকেই আসুৰী গুণৰ হৈ যায়। এতিয়া আকৌ আসুৰী গুণৰ পৰা দৈৱীগুণলৈ যাব লাগিব। সত্যযুগলৈ যাব লাগিব। কোন যাব? তোমালোক সন্তানসকল। তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়ি আছে। আনকো পঢ়োৱা। কেৱল পিতাৰহে বাৰ্তা দিব লাগে। বেহদৰ পিতা বেহদৰ অধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। এতিয়া হদৰ অধিকাৰ পূৰা হ'ল।

পিতাই বুজাইছে - 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত সকলো মনুষ্য আছে। সকলোৱে দুখহে পায়। শূকান বুটি পায়। পিতা আহি সকলোকে ৰাৱণৰ কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত কৰি সদায় সুখী কৰি তোলে। পিতাৰ বাহিৰে কোনেও মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিব নোৱাৰে। তোমালোক ইয়াত বহি আছে, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ। এতিয়া হ'ল কলিযুগ। বহুত ধৰ্ম হৈ গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলক ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ পৰিচয় স্বয়ং পিতাই দিয়ে। তোমালোকে কেৱল ঈশ্বৰ, পৰমাত্মা বুলি কৈছিল। তোমালোকে এইটো জনা নাছিল যে তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, গুৰুও হয়। তেওঁক সংগুৰু বুলি কোৱা হয়। অকালমূৰ্ত বুলিও কোৱা হয়। তোমালোকক আত্মা আৰু জীৱ বুলি কোৱা হয়। সেই অকালমূৰ্ত এই শৰীৰ ৰূপী আসনত বহি আছে। তেওঁ জন্ম নলয়। সেয়েহে সেই অকালমূৰ্ত পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - মোৰ নিজৰ ৰথ নাই, মই তোমালোক সন্তানসকলক কেনেকৈ পবিত্ৰ কৰি তুলিম! মোক ৰথ নালাগে জানো। অকালমূৰ্ত জনকো আসন লাগে। অকালমূৰ্ত আসন মনুষ্যৰ থাকে, আন কাৰো নাথাকে। তোমালোক প্ৰত্যেককে আসন লাগে। অকালমূৰ্ত আত্মা ইয়াত বিৰাজমান হৈ আছে। তেওঁ সকলোৰে পিতা, তেওঁক মহাকাল বুলি কোৱা হয়, তেওঁ পুনৰ্জন্মত নাহে। তোমালোক আত্মাসকল পুনৰ্জন্মত আহ। মই আহো কল্পৰ সংগম যুগত। ভক্তিক ৰাতি, গুণানক দিন বুলি কোৱা হয়। এইয়া দূৰভাৱে স্মৃতিত ৰাখা। মুখ্যতঃ হৈছেই দুটা কথা- 'অল্ফ' আৰু 'বে', পিতা আৰু বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য)। পিতা আহি বাদশ্বাহী দিয়ে আৰু বাদশ্বাহীৰ বাবে পঢ়ায় সেয়েহে ইয়াক পাঠশালা বুলিও কোৱা হয়। ভগৱানুৰাচ (ভগৱানৰ বাণী), ভগৱানতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁৰো ভূমিকা থকা উচিত। তেওঁ হ'ল উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান, তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। পিতাই কয়, এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যিয়ে ভক্তি মাৰ্গত স্মৰণ নকৰে। অন্তৰৰ পৰাই সকলোৱে মাতে, হে ভগৱান, হে লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), অ' গড্ ফাদাৰ

কাৰণ তেওঁ হ'ল সকলো আত্মাৰে ফাদাৰ, নিশ্চয় বেহদৰে সুখ দিব। হদৰ পিতাই হদৰ সুখ দিয়ে। কোনেও নাজানে। এতিয়া পিতা আহিছে, তেওঁ কয় - সন্তানসকল, অন্য সংগ ত্যাগ কৰি কেৱল মোক এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। এইয়াও পিতাই শুনাইছে - তোমালোক দেৱী-দেৱতা নতুন সৃষ্টিত থাকা। তাততো অপাৰ সুখ আছে। সেই সুখৰ অন্ত পাব নোৱাৰি। নতুন ঘৰত সদায় সুখ হয়, পুৰণা ঘৰত দুখ হয়। সেইবাবেতো পিতাই সন্তানসকলৰ বাবে নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ কৰে। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিযোগ নতুন ঘৰলৈ ওচি যায়। এইয়াতো হ'ল হদৰ কথা। এতিয়াতো বেহদৰ পিতাই নতুন সৃষ্টি ৰচি আছে। পুৰণি সৃষ্টিত যি বিলাক দেখিছা সেইবোৰ কবৰস্থান হ'ব। এতিয়া পৰীস্থান স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোক সংগম যুগত আছা। তোমালোকে কলিযুগৰ ফালেও চাব পাৰা, সত্যযুগৰ ফালেও চাব পাৰা। তোমালোকে সংগমযুগত সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা। প্ৰদৰ্শনী বা যাদুঘৰলৈ আহিলে তাতো তোমালোকে সংগমযুগত থিয় কৰাই দিয়া। এইফালে হ'ল কলিযুগ, সেইফালে হ'ল সত্যযুগ। আমি মাজত আছো। পিতাই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। য'ত বহুত কম সংখ্যক মনুষ্য থাকে। অন্য ধৰ্মাৱলম্বী নাহে। মাত্ৰ তোমালোকহে প্ৰথমে আহা। এতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। পাৱন হ'বৰ কাৰণেই মোক আহ্বান কৰিছা যে হে বাবা, আমাক পাৱন কৰি পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা। এনেকৈ নোকোৱা যে শান্তিধামলৈ লৈ ব'লা। পৰমধামক চুইট হ'ম (মিঠা বা মৰমৰ ঘৰ) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া আমি ঘৰলৈ যাব লাগিব, যাক মুক্তিধাম বুলিও কোৱা হয়, যাৰ বাবেই সন্ধ্যাসী আদিয়ে শিক্ষা দিয়ে। তেওঁলোকে সুখধামৰ জ্ঞান দিব নোৱাৰে। তেওঁলোক হ'ল নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - কোন-কোন ধৰ্ম কেতিয়া আহে। মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষত তোমালোকেই প্ৰথম ফাউণ্ডেচন (আধাৰ)। বীজক বৃক্ষপতি বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয়, মই বৃক্ষপতি ওপৰত নিবাস কৰো। যেতিয়া বৃক্ষ একেবাৰে জৰ্জৰিত হৈ যায়, তেতিয়া মই দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে আহোঁ। বনিয়ন ট্ৰিৰ (বট গছৰ) বৰ ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) বৃক্ষ আছে। আধাৰ অবিহনে বাকী গোটেই বৃক্ষ থিয় হৈ আছে। এই বেহদৰ বৃক্ষতো আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম নাই। বাকী সকলো ধৰ্ম থিয় হৈ আছে।

তোমালোক মূলবতনৰ নিবাসী আছিল। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা অলৰাউণ্ড (সৰ্বতোমুখী) ভূমিকা পালন কৰোঁতা সেইবাবে ৪৪ জন্ম হৈছে মেক্সিমাম (সৰ্বাধিক)। আকৌ মিনিমাম (অতিমেও) এটা জন্ম। মনুষ্যই আকৌ ৪৪ লাখ জন্ম বুলি কৈ দিয়ে। সেয়াও কাৰ হ'ব - এয়াও বুজি নাপায়। পিতাই আহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায় - ৪৪ জন্ম তোমালোকে লোৱা। প্ৰথমে মোৰ পৰা তোমালোক বিচ্ছিন্ন হোৱা। প্ৰথমে সত্যযুগী দেৱতাসকলেই আহে। যেতিয়া সেই আত্মাসকলে ইয়াত ভূমিকা পালন কৰে তেতিয়া বাকী সকলো আত্মা ক'লৈ ওচি যায়? এইয়াও তোমালোকে জানা-বাকী সকলো আত্মা শান্তিধামত থাকে। তেন্তে শান্তিধাম বেলেগ নহ'ল জানো। বাকী সৃষ্টিতো এইখনেই। ভূমিকা ইয়াত পালন কৰে। নতুন সৃষ্টিত সুখৰ ভূমিকা, পুৰণি সৃষ্টিত দুখৰ ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। সুখ আৰু দুখৰ এইয়া খেল। সেইয়া হ'ল ৰামৰাজ্য। জগতৰ কোনো মনুষ্যই এইয়া নাজানে যে সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয়। ৰচয়িতাকো নাজানে আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ কথাও নাজানে। জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি এজন পিতাকহে কোৱা হয়। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান কোনো শাস্ত্ৰত নাই। মই তোমালোকক শূনাও। আকৌ এইয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। সত্যযুগত এইবিলাক নাথাকে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন সহজ ৰাজযোগৰ গায়ন কৰা হয়। গীতাতো ৰাজযোগৰ উল্লেখ আছে। পিতাই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই ৰাজ্যৰ অধিকাৰ দিয়ে। বাকী ৰচনাৰ পৰা অধিকাৰ পোৱা নাযায়। অধিকাৰ পোৱা যায় ৰচয়িতা পিতাৰ পৰা। প্ৰত্যেক মনুষ্যই সৃষ্টিকৰ্তা (ক্ৰিয়েটৰ), সন্তান ৰচনা কৰে। তেওঁ হ'ল হদৰ ব্ৰহ্মা, এওঁ হ'ল বেহদৰ ব্ৰহ্মা। তেওঁ হ'ল নিৰাকাৰ আত্মাসকলৰ পিতা, তেওঁ লৌকিক পিতা, এওঁ আকৌ হ'ল প্ৰজাপিতা। প্ৰজাপিতা কেতিয়া থকা উচিত? সত্যযুগত নে? নহয়। পুৰুষোত্তম সংগমযুগত হ'ব লাগে। মনুষ্যই এইয়াও নাজানে যে সত্যযুগ কেতিয়া হয়? তেওঁলোকেতো সত্যযুগ, কলিযুগ আদিক লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই বুজায় - ১২৫০ বছৰত এটা যুগ হয়। ৪৪ জন্মৰো হিচাপ লাগে নহয় জানো। চিড়িৰো হিচাপ লাগে - আমি কেনেকৈ নামো। প্ৰথমতে ফাউণ্ডেচনত হৈছে দেৱী-দেৱতা। ইয়াৰ পিছত আকৌ আহে ইছলামী, বৌদ্ধীসকল। পিতাই বৃক্ষৰ ৰহস্যও শুনাইছে। পিতাৰ বাহিৰেতো অন্য কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে। তোমালোকক সুধিব, এই চিত্ৰ আদি কেনেকৈ অংকন কৰিলে? কোনে শিকালে? কোৱা, বাবাই আমাক ধ্যানত দেখুৱালে, তাৰ পিছত আমি ইয়াত অংকন কৰিলোঁ। আকৌ সেইবিলাক পিতায়েই এই ৰথত আহি শুদ্ধ কৰে যে এনেকৈ-এনেকৈ বনোৱা। নিজেই শুদ্ধ কৰে।

কৃষ্ণক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়, কিন্তু মনুষ্যইতো নুবুজে যে কিয় তেনেকৈ কোৱা হয়? তেওঁ বৈকুণ্ঠৰ মালিক আছিল। তেন্তে বগা আছিল পুনৰ গাওঁৰ ল'ৰা শ্যাম হৈ পৰিল। সেয়েহে তেওঁকেই শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কয়। তেওঁৰেই প্ৰথমে আহে। ততত্বম্ (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে কথা)। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য চলে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰে? সেয়াও কোনেও নাজানে। ভাৰতকো পাহৰি হিন্দুস্থানৰ নিবাসী হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। মই ভাৰতলৈকে আহো।

ভাৰতত দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল যি এতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। মই আহোঁ পুনৰায় স্থাপনা কৰিবলৈ। প্ৰথমতে হৈছেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। এই বৃক্ষ বৃদ্ধি পাই গৈ থাকে। নতুন-নতুন পাত, মঠ-পন্থ পিছৰ ফালে আহে। তেতিয়া তাৰো শোভা হৈ পৰে। আকৌ অন্তত যেতিয়া গোটেই বৃক্ষৰ জৰ্জৰিত অৱস্থা হয়, তেতিয়া আকৌ মই আহোঁ। যদা যদা হি.....। আত্মাই নিজকে নাজানে সেয়েহে পিতাকো নাজানে। নিজকো গালি দিয়ে, পিতাক আৰু দেৱতাসকলকো গালি দি থাকে। তমোপ্ৰধান, বুদ্ধিহীন হৈ যায় তেতিয়া মই আহোঁ। পতিত সৃষ্টিতে আহিবলগীয়া হয়। তোমালোকে মনুষ্যক জীৱদান দিয়া অৰ্থাৎ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলা। সকলো দুখৰ পৰা দূৰ কৰি দিয়া, সেয়াও আধাকল্পৰ বাবে। গায়নো আছে নহয় - বন্দে মাতৰম্। কোনসকল মাতা, যাৰ বন্দনা কৰা হয়? তোমালোক মাতাসকল, গোটেই সৃষ্টিকে স্বৰ্গ কৰি তোলা। যদিও পুৰুষো আছে কিন্তু মেজৰিটি (সংখ্যাগৰিষ্ঠ) মাতাসকলৰ আছে সেয়েহে পিতাই মাতাসকলৰ মহিমা কৰে। পিতা আহি তোমালোকক ইমান মহিমা যোগ্য কৰি তোলে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) অপাৰ সুখৰ সৃষ্টিলৈ যাবৰ কাৰণে সংগমত থিয় হ'ব লাগে। সাক্ষী হৈ সকলো দেখিও বুদ্ধিযোগ নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰতি লগাব লাগে। বুদ্ধিত যাতে এইটো থাকে যে এতিয়া আমি পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব ওলাইছোঁ।

(2) সকলোকে জীৱদান দিব লাগে, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা পঢ়ি আনক পঢ়াব লাগে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে আৰু আনকো কৰাব লাগে।

বৰদান: নিজৰ পজিশ্বনৰ (পদমৰ্যাদাৰ) স্মৃতিৰ দ্বাৰা মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোঁতা নিৰন্তৰ যোগী হোৱা
যেনেকৈ স্থূল পজিশ্বনৰ (পদমৰ্যাদাৰ) গৰাকীয়ে নিজৰ পজিশ্বনক কেতিয়াও পাহৰি নাযায় সেইদৰে
তোমালোকৰ পজিশ্বন হৈছে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান, এইয়া সদায় স্মৃতিত ৰাখা আৰু সদায় অমৃতবেলা এই
স্মৃতিক জাগ্ৰত (ইমাৰ্জ) কৰা তেতিয়া নিৰন্তৰ যোগী হৈ যাবা আৰু গোটেই দিন তাৰ সহযোগ পাই থাকিব।
আকৌ সৰ্বশক্তিমানৰ আগত মায়া আহিব নোৱাৰে, যেতিয়া তোমালোক নিজৰ স্মৃতিৰ উচ্চ স্থিতিত
থাকিব তেতিয়া মায়া পৰুৱাৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা সহজ হৈ যাব।

স্লোগান: আত্মা ৰূপী পুৰুষক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাঁতাজনেই সঁচা পুৰুষাৰ্থী হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!